

LBRIS

We know
books

Ana Horiuchi

FONAȚIE

*Pentru toate sufletele care continuă să spera la
un viitor mai bun. Suntem toți niște visători
care nu au coborât din lumea norilor.*

CUPRINS

Playlist.....	9
Cuvânt înainte	11
Un ziar	13
Doar o idee.....	27
F de la fantezie.....	37
Martin	47
O de la obstacol	54
Geanina	66
N de la năpastă	73
Martin	83
A de la adrenalină.....	90
Geanina	100
Ț de la țipăt.....	106
Martin	115
I de la intervenție.....	122
Geanina	128
E de la eliberare	135
Geanina	142
Martin	150
Revenirea.....	157
Aer de moarte	167
Epilog	181
Mulțumiri.....	186

PLAYLIST

Voices in my head, Falling in Reverse

Voices, Tusse

My ordinary life, The living tombstone

help_urself, Ezekiel

dumb dumb – speed up, mазie

Happy pills, Weathers

I'll never smile again, Tommy Dorsey

Solitude – Felsmann + Tiley Reinterpretation, M83

Welcome to Wonderland, Anson Seabra

Tag, you're it, Melanie Martinez

Show & Tell, Melanie Martinez

Panic room, Au/Ra

Cradles, Sub Urban

She knows, J. Cole & Cults & Amber Coffman

Runaway, AURORA

Nowhere to run, Stegosaurus Rex

Alone, SadBoyProlific & Ivri

You're too young, Lucy Spraggan

Blood & Glitter, Lord of the lost

GOSSIP, Måneskin & Tom Morello

UN ZIAR

Într-o lume normală, în care oamenii au un trai decent și încearcă să își câștige existența prin toate mijloacele, se mai poate naște uneori o poveste. Chiar și în cele mai monotone cadre se pot descoperi voci ce doresc a fi auzite și strigăte mute, pe care nu le vom recepta cel mai probabil niciodată.

În această realitate monotonă, în care comunismul s-a stins și pregătirile pentru alegerile din anul următor erau în toi, în timp ce Netflix tocmai punea taxă pentru împărțirea contului și în România, totul era haotic, dar în același timp neimportant. Ceea ce conta, de fapt, era că, printre poate sutele de cluburi din România în care tinerii se pregăteau să se distreze și vara asta după bacalaureat, exista unul special – sau mai puțin banal decât celelalte. El se numea Discoteque², cel mai probabil o glumă adresată tuturor bodegilor din țară în care erau lăsați chiar și copiii sub paisprezece ani, mai ales că înaintea sa, în urmă cu aproximativ un secol, a fost un bar ce se ocupa pe ascuns cu traficul de minori.

Discoteque parcă ieri era plin de tineri care dansau pe muzică electronică și cereau minim cinci sticle de bere de la bar pentru a da întregii găști. Însă numai vara se întâmplau asemenea distracție și voioșie. Acum era doar o zi caldă de luni a lui mai. Tinerii erau închiși între pereții școlilor încă o lună, așa că publicul țintă nu mai putea să frecventeze

2 Melodie participantă în cadrul ediției din 2021 a concursului Eurovision, cântată de trupa The Roop, reprezentantă a Lituaniei. Autoarea afirmă cu mândrie faptul că patroana este foarte mare fană a concursului muzical Eurovision (la fel ca ea), iar de aici și denumirea afacerii sale.

locul preferat în care să își organizeze micile petreceri. Unii ori învățau pentru bac, ori erau îngropați în sesiune. Și cam aceștia erau clienții acestei mici întreprinderi, deoarece după ce scăpai de libertatea pe care ți-o dădea statutul de elev, chiar și de student, parcă nici băutura nu mai avea același gust, iar muzica îți zgâria urechile. Patroana, după câțiva ani în care a rezistat muzicii date la maxim, a căpătat imunitate și nu mai dorea, ca în primul an, să se răstească la primul om pe care-l vedea.

Clubul era aproape gol, clienții nu se vedeau, ceea ce putea da de înțeles că cel ce deținea locul nu o ducea bine. Nici nu ai avea cum să o faci atunci când singurul om care e alături de tine e fratele tău mai mic, în jur de douăzeci și doi de ani, îmbrăcat de zici că acum s-ar fi trezit, cu pantaloni gri de trening, tricou îmbibat în toate culorile descoperite și cu un palton alb atât de subțire încât te-ai întreba de ce avea măcar nevoie de el. Era ca o cârpă de șters geamuri. În picioare avea doi șlapi de casă diferiți – unul negru, celălalt albastru, cu două mărimi mai mari, așa că la fiecare pas trebuia să fie atent să nu îi cadă din picioare. Când cel de-al doi-lea zbură și era prins cu grație de băiat în momentul în care se apleca, în fața teighelei se ridica o femeie. Îl privea ca pe un copil căruia îi venea să plângă în prima zi de școală că a plecat acasă, cumva plictisită de un comportament cu care era obișnuită și pe care dorea din tot sufletul să-l elimine.

Și era complet adevărat că femeia trecută de douăzeci și șapte de ani era total dezinteresată de venirea tânărului său frate. Chipul îi era obosit, cu cearcănele până la pământ și ochii abia deschiși, pe care bretonul castaniu îi acoperea. Salopeta muștar pe care o purta era mai să cadă de pe ea, cu o mânecă ruptă și cu cealaltă care se mai ținea de niște fire. Picioarele, pe care chiar dacă Martin, fratele așa numit de văduva mamă schizofrenică, nu le

vedea, îi erau complet goale. Tălpile atinse de nisipurile Costineștiului se răceau imediat pe gresia înghețată a clădirii.

— Soro, ce bine c-am putut da de tine. Am nevoie de ajutor.

— Cât mai e acum bacul ăla la biologie, Martin? a întrebat fără pic de curiozitate Geanina, care nici nu mai părea să fie surprinsă de venirea fratelui ei.

— Nu s-a scumpit așa mult, dar nu de asta sunt aici.

— Atunci de ce ai venit?

— Uite, a început Martin punându-și mâinile pe teighea, sunt vremuri grele. Inflația asta ne omoară, Geanina. Abia de mai am bani de chirie.

— Treci la subiect, l-a întrerupt sora pe băiat, vrând cel mai probabil să scape de el ca să își deschidă altă bere pe care să o consume pe ascuns. Toți avem zile grele.

Chiar dacă în scenariile din mintea sa părea ușor să îi spună surorii că și de data aceasta avea nevoie de bani, Martin nu știa cum să-și controleze emoțiile. Mâinile îi tremurau de parcă ar fi suferit de o boală degenerativă, capul nu îi mai putea sta pe umeri și cădea tot mai mult, până când nici nu mai avea cum să își privească sora, și ochii abia de îi mai ținea deschiși. Se vedea de la o poștă că petrecerea la care a fost cu o seară înainte a avut un efect major asupra stării lui.

Cuvintele nu voiau să îi iasă pe gură. Părea ca și cum era din nou în liceu, iar profesoara de biologie îl scotea a zecea oară în acea lună la tablă. Voia să înceapă cu definiția celulei, ca mai apoi să turuie întregul capitol învățat cuvânt cu cuvânt, dar când era în fața clasei nu își mai amintea nimic. Acum, însă, știa foarte bine ce trebuia să zică, doar că avea o frică mai mare ca atunci când a dat bacul la matematică.

— OK, am înțeles unde vrei să bați, nu te chinui să spui, a intervenit până la urmă Geanina. Ai nevoie de bani, nu-i așa?

— Uite, lucrurile sunt total diferite față de ultima dată.

— Da, ai dreptate. Data trecută mi-ai cerut vreo 135 de lei. Acum vrei cel mult un milion jumate.

— Geanina nu l-a mai lăsat să intervină și s-a întors cu spatele, gata să plece în treaba ei.

— 145, nu-ți cer mai mult.

Tăcere. Pași. Cererea i-a fost respinsă.

— Dacă vrei, pot să curăț pe aici. Am timp toată săptămâna.

Geanina dădea să iasă pe ușă pentru a ajunge în biroul ei.

— Te pot ajuta cu hârtiile din birou, dacă ai nevoie. Știu că de ani ai tot zis că te vei ocupa de ele și n-ai mai făcut-o. Te ajut eu, iar tu îmi dai banii necesari.

Nimic. Nu se auzea nimic. Nici ușa, nici glasul ei. Însă, copleșit de ignorarea surorii sale, Martin a răbufnit:

— Atunci ce vrei să fac?

— Mă gândesc! Situația mea e deja proastă. Nu pot suporta alte cheltuieli, mai ales când mie nu îmi aduc niciun folos.

Vocea Geaninei era de gheață, chiar plictisită. Nici nu își întorcea capul înapoi la fratele ei. La fel ca el, privea în jos, în gol.

— O duc prost cu banii și nu știu dacă vara asta va fi la fel de plină. Acum, cu festivalurile astea, parcă jumătate din foștii clienți au dispărut. N-am cum să-ți dau bani, mai ales într-o perioadă cu profit zero.

— Cine a zis că am nevoie de ei acum?

— Păi examenul nu este peste o lună? s-a întors Geanina uimită la fratele ei.

— Cel mai recent? Da, dar cine a zis că-l dau pe ăla? Ești culmea, soțor. Încă mă crezi prost.

— N-a zis nimeni că ești prost, Martin. Unde ajungi cu asta, până la urmă?

— Venisem aici cu gândul de a lua repede milionul ăla de la tine și să fug cu el ca să dau din nou examenul și gata. Îmi doream chiar și să fur de la tine, dar ce frate aș mai fi atunci? a întrebat retoric și a început să râdă, luându-se singur peste picior – și el parcă insista pe faptul că nu era prost (adevărul era că era puțin tembela uneori, chiar dacă nu o recunoștea). Dar pe drum mi-a venit totuși o altă idee. Mă simțeam ca în desenele animate, atunci când îți se aprinde un beculeț deasupra capului, când în sfârșit ai gândit și tu ceva inteligent.

— Treci mai departe cu povestea. Nu vreau să stăm aici până mâine.

Martin voia să spună tot ce îi trecea prin minte, dar nu îi venea cum să o formuleze, ceea ce era absurd, că nu avea cum să greșească.

În loc să zică ceva, își ridică privirea din pământ și analiza interiorul lui Discoteque. Nu a mai fost aici de un an de zile, dar totul era la fel ca atunci când părăsise pragurile țipând că nu mai avea bani de încă o bere. O fi Geanina sora lui, dar nu îi putea da băutura gratis, mai ales la cât de mult îi plăcea lui Martin să bea. Ar fi dat faliment în două zile.

Pereții erau la fel de albi ca acum un an, pesemne că banii Geaninei s-au dus pe vopsea și pensule. Tablourile erau exact aceleași. Poza de inaugurare a clubului. Ceva concert la care au venit mai mulți trapperi cunoscuți. Câteva diplome și certificate, pentru că surorii lui i-a plăcut mereu să se laude. Și, nu în ultimul rând, un ditamai premiul, pentru cel mai popular club de pe litoral al anului 2022, conform unei reviste despre care el nu auzise până atunci. Martin fusese aici când l-a pus pe perete, iar următoarea zi a plecat jurând că nu se va mai întoarce.

Acum, totuși, uite unde era.

Ce făcea sărăcia din om...

— Dacă voi merge acum, nu voi face nimic. N-am învățat, dar vara asta am tot timpul din lume. Sunt sigur că-l voi lua.

— Deci dai în toamnă?

Martin aprobă din cap de mai multe ori, zâmbind.

— Și să presupunem că-l iei, s-a apropiat ea înapoi de teighea, puțin probabil totuși, dar să zicem că reușești, din a șaptea încercare. Ce vei face după?

— Of, dar multe întrebări mai pui. De unde să știu eu? Am venit aici ca să te ajut, așa că lasă interogatoriul și du-mă la foile alea, sau oriunde altundeva vrei. Spune tot ce îți trebuie intact și ce pot arunca direct la gunoi.

— Al naibii ești, Martin, nu arunci nimic fără să îl văd eu mai întâi.

*

Și evident că nu a făcut așa. Martin s-a apucat să verifice fiecare colțisor de pagină, cu speranța de a găsi ceva interesant, că nu venea el să muncească pe bani putini și să se și plictisească de moarte. Trebuia să aibă o mică sursă de divertisment, sau măcar ceva ce să-l facă să uite că avea lucruri serioase de făcut, iar dacă asta nu însemna vreo glumă, o bârfă cu sora lui sau ceva petrecere, măcar foile în care umbla să fie interesante.

Dar naiba, nu găsea nimic, numai acte. Vai de lume ce era acolo, numai hârțogăraie și actăraie legate deăștia patru pereți și de cei peste zece proprietari care au existat până în zilele noastre. Nimic din ce citea nu putea să-i placă. Simțea cum mai bine răsfoia ceva la biologie decât să mai vadă nume pe care oricum le va uita într-o oră.

Din nou aceleași bălării despre afaceri. Neinteresant. Din nou și din nou. Numai asta găsea și simțea cum oricum totul era la fel și că trebuia să se ridice în picioare, să părăsească

biroul plin de culoare și postere cu ABBA și Michael Jackson și să se îndrepte direct către sora lui, iar apoi să-i împrăștie berea pe podea.

Totuși, el nu înțelegea nici acum de ce aceasta era o alcoolică de neîntrecut. Moartea tatălui lor va fi mereu o pată pe sufletul ei, chiar dacă el nu a văzut asta niciodată. Era clar că Martin nu știa cum să îi citească pe cei din jur, de aceea și lipsa de compasiune pe care o avea la momentul respectiv.

Dar gândul prostesc i-a trecut și a continuat să citească. Banii tot bani erau și erau câștigați într-un mod cât se putea de cinstit. Nu conta că până acum nu a avut nici măcar un loc de muncă. Ceea ce era important pentru Martin era că mai avea numai câteva foi de citit dintr-un dosar dedicat înființării fostei afaceri și vremii de aur ale acestei clădiri ce uneori îl înspăimânta.

Ce el însă nu știa, pentru că nu avea de dat bacul la istorie, era că anii inscripționați pe dosar, 1920–1939, reprezentau aproape întreaga perioadă dintre cele două războaie mondiale. După încheierea Marelui Război, cu declararea României Mari în 1918 și continuarea domniei lui Ferdinand I, un simplu cetățean de pe litoral a deschis o afacere locală din care să își câștige de-ale gurii. Peste câțiva ani, totuși, aceasta a devenit centrul mai multor scandaluri și locul în care oamenii se pierdeau cel mai ușor.

De această dată, fiind vorba despre un trecut foarte îndepărtat, Martin analiza curios cuvintele de pe vechile hârtii, deoarece nu erau pline doar cu informații plictisitoare și contracte. Pe lângă toate acelea, se afla și un articol dintr-un vechi ziar ce în prezent ori era vândut la doi oameni per ediție, ori nu mai exista de zeci de ani.

Nici nu s-a mai pus să citească din scoarță în scoarță, că a ieșit din cameră și direct la sora sa a fugit cu hârtia în mână.